

7

ไม่เคยมีใครบอกนงมาก่อนว่าการคบหาผู้อื่นต้องทำเช่นไร

จักรพรรดิแห่งแคว้นเฟิงชวีเป็นผู้ที่มีอำนาจที่สุดในแผ่นดินของแคว้น
แห่งนั้น ไม่ว่าใครที่ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาและความสง่างามที่อวลอยู่
รอบกาย ก็ล้วนแต่ไม่อาจถอนสายตาได้ด้วยกันทุกคน

หากผู้ชายเช่นนี้จะต้องการครอบครองผู้หญิงทั้งแผ่นดินก็ย่อมได้
แต่ไม่มีใครคาดคิดว่าเขากลับมันรักต่อหญิงชาวบ้านผู้หนึ่งเพียงคนเดียว

เอินเออร์ได้ครอบครองหัวใจของเฟิงอู่ ทว่าน้องสาวของนางกลับมอบ
หัวใจตนเองให้บุรุษอีกคนที่โดดเด่นเพียงกัน สำหรับผู้อื่นมู่ฉีนั้น แต่เดิมนาง
คิดว่าตัวเองจะต้องอยู่ที่เกาะสุริยันจันทร์ไปชั่วชีวิต ไม่เคยคิดฝันเลยว่าจะมี
วันที่นางสวมรอยเป็นน้องสาวมาพบกับเฟิงอู่เช่นนี้

หากจะมองแต่ภายนอก ทุกอย่างที่นางทำไปก็เพื่อครอบครัวยุเพียง
คนเดียวที่เหลื่ออู่ ทว่าอีนมู่ฉีรู้อย่างแจ่มใจว่าการที่นางมาพบเฟิงอู่แทน

น้องสาวนั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่ออินทผองอินและหลงเพยซึ่งเป็นชายที่รักของฝ่ายนั้นทั้งหมด แต่โดยหลักแล้ว มันคือความเห็นแก่ตัวของนางเอง เพื่อได้อยู่เคียงข้างชายใกล้ตายที่นางเคยช่วยชีวิตไว้ที่เกาะสุริยันจันทราเมื่อหลายปีก่อนคนนั้น...

เมื่อคิดถึงเฟิงอู่ สีหน้าของอินมู่ฉือก็อ่อนโยนขึ้น นับจากเมื่อแรกพบจนกระทั่งบัดนี้ นางไม่เคยลืมผู้ชายคนนั้นเลย ทว่าผู้หญิงที่อยู่ในใจเขากลับไม่ใช่นาง

หญิงสาวเหลียวมองท้องฟ้าด้านนอกอย่างเลื่อนลอย นางกับอินเอ๋อร์ เป็นพี่น้องฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกันเสียจนคนนอกแยกไม่ออก นับตั้งแต่จำความได้ นางก็อยู่ที่เกาะสุริยันจันทรากลางทะเลสาบเทพมังกรแล้ว ชีวิตมีเพียงแค่วิดาและน้องสาวเท่านั้น และนางเองก็คิดว่าตนจะมีชีวิตเช่นนี้ไปตลอด

เนื่องจากมีสติปัญญาฉลาดเฉลียวแต่เด็ก บิดาจึงถ่ายทอดวิชาความรู้ให้จนหมดสิ้น และยังสั่งว่าพวกนางสองคนพี่น้องจะต้องอยู่ที่เกาะแห่งนั้นไปตลอดชีวิต ทว่าในวันนี้...หลังจากที่ท่านพ่อตายจากไป พวกนางกลับขาดความประสงค์ของท่านทีละคน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา นางเชื่อมั่นว่าเรื่องระหว่างตนเองและเฟิงอู่ไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ไม่รู้ว่าเพราะโชคชะตาเล่นตลกหรืออย่างไร จึงได้ดลบันดาลให้เขาและนางได้พบกันในวันนี้อีกครั้งในหลายปีให้หลัง

นี่คือความสุขหรือความผิดบาป นางคิดอย่างเลื่อนลอย หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้

พออู่เสียน ขำรับใช้คนสนิทของเฟิงอู่ได้ยืนยันว่ามีคนมาขอพบนายตน

ก็เดินออกมาดูด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกดังเช่นปกติ ทั้งที่เห็นว่าเป็นหญิงสาวที่นายตนผูกใจด้วย สีหน้าก็หาได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

"แม่นางอื่น รบกวรตอนที่นี้ก่อน" อู๋เสียนเดินนำนางเข้าไปในสวนด้วยท่าทางมีมารยาท ไม่ทอดสนิทด้วย

"รบกวรท่านแล้ว" อู๋มู่ฉีตอบเบา ๆ แล้วยืนนิ่งอยู่ในสวนที่เย็นนิด ๆ นางรู้ว่าตนเองในตอนนี้อยู่ไม่สนใจทั้งนี้ว่าวันข้างหน้าจะดำเนินไปในทางใด

กลิ่นหอมอ่อน ๆ จรุงอยู่รอบสวน หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึก

ราตรีในฤดูหนาวดูลึกกลับและหนาวเหน็บ แม้จะอยู่บนเกาะสุริยันจันทร์ นางก็มักจะตีไม้ต่อกับความเยียบเย็นเช่นนี้กับตนเอง ทว่าในวันนี้ แม้ว่าแสงจันทร์จะคงอยู่ดูจืดเมื่อนางกลับไม่อาจสงบใจลงได้เลย

นางร่างกายอ่อนแอและป่วยกระเสาะกระแสะมาตั้งแต่เล็ก ในเวลาเที่ยงของทุกวันต้องแช่น้ำสมุนไพรจึงรักษาชีวิตรอดมาได้ นับจากที่รู้ความ นางก็เข้าใจแล้วว่าชีวิตของตนจะอยู่ได้วันต่อวันเท่านั้น

ทว่าสวรรค์ยังมีหนทางให้เดิน หลังจากทีหลายปีผ่านไป ความพยายามตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น นางรู้คุณค่าของชีวิตที่ไม่ได้มาง่าย ๆ นี้เป็นอย่างดี และตระหนักถึงความไม่เที่ยงของสังขารมนุษย์มากกว่าคนอื่น

เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าคนที่ไม่มีความทะเยอทะยานเช่นนางจะได้มาขึ้นอยู่ตรงนี้ และผลึกตัวเองไปสู่อนาคตที่ไม่แน่ชัด

"เจ้ามาเร็วกว่าที่ข้าคิดไว้" เพิ่งอู๋ปรากฏกายขึ้นมาจากเงามืด ดวงตาสีดำจับจ้องหญิงงามที่สวมหมวกคลุมแพรขาวไม่คลาดคลา

ร่างของอู๋มู่ฉีแข็งค้างไปในเสี้ยววินาทีที่เห็นเขา เฉกเช่นที่เคยเป็น

เพียงแค่เห็นเขา นางก็ไม่อาจรักษาความสุขุมเยือกเย็นในยามปกติเอาไว้ได้
แสงจันทร์ส่องสะท้อนดวงตาของเฟิงอู่ให้วาววามจนอินมูฉือไม่กล้า
สบตาด้วย ปรกกายตาเขื่อนั้นทำให้นางยกมือขึ้นลูบรอยแผลเป็นบนหน้า
ตัวเอง... หากเป็นเมื่อก่อน นางอาจจะสวมรอยเป็นน้องสาวมาพบเฟิงอู่แล้ว
ตบตาเขาได้อย่างแนบเนียน ทว่าตอนนี้แล้ว เมื่อนึกเปรียบเทียบรอยแผล
ของตนเองกับผิวเนียนใสไร้ตำหนิของน้องสาว หัวใจของนางก็หล่นวูบ
นางในเวลานี้จะสามารถหลอกผู้ชายฉลาดอย่างเขาได้หรือไม่ นางไม่แน่ใจ
เลยสักนิด

อินมูฉือลดมือลง ด้วยมีผ้าแพรบดบัง เขาย่อมมองไม่เห็นตำหนิบน
ใบหน้า แต่ช้าเร็วอย่างไรก็ต้องเห็นอยู่ดี

"ท่าน...ทำให้ข้าไม่มีทางเลือกนี้" หญิงสาวควบคุมความรู้สึกตนแล้ว
ตอบออกไปด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและเยือกเย็น

เฟิงอู่เงยไป ความเงิบงันที่กินเวลาชั่วเสี้ยวนาที่นั้นช่างน่าทรมาน
ราวกับชั่วกัลป์

อินมูฉือสุดท้ายใจเข้าลึกแล้วสั่งตัวเองให้ยืนตรงหน้าเขาอย่างมั่นคง
นางไม่อาจคาดเดาความคิดในใจเขาได้ และไม่เคียดเคียดได้เลยว่าเขา
คิดอะไรอยู่กันแน่

"ข้าไม่ได้บังคับเจ้า" ในที่สุดเขาก็ทำลายความเงิบงันมาด้วยเสียง
อ่อนโยน ทว่าเนื้อความในประโยคกลับเฉียบขาด

"ข้าทราบ" อินมูฉือหลุบตาลง ทอดเสียงนุ่มนวล "ท่านแค่อยากได้
สิ่งที่ท่านต้องการเท่านั้น"

ประโยคดังกล่าวทำให้นัยนตาลึกล้ำของเฟิงอู่ตุ้มลุกขึ้น นางใน

คืนนี้ผิดแปลกไปจากเดิม ทว่าเขาก็กังขังไม่ได้ว่ามีอะไรที่ผิดแปลกไป

"เอนเนอร์ ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เต็มใจ" น้ำเสียงคนพูดทุ้มต่ำและอ้างว้าง "แต่สักวันหนึ่งเจ้าก็จะรู้ว่าข้าให้ความสำคัญกับเจ้ามากกว่าหลงเพย"

เมื่อมองใบหน้าหล่อเหลานั้นผ่านผืนแพรขาว หัวใจของอินมู่ฉีก็เจ็บแปลบขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ชั่วชีวิตนี้ นางเป็นได้เพียงเงาของน้องสาวไปตลอดกาล

"ท่านน่าจะรู้ดีว่าทำเช่นนี้มันผิด" นางเอ่ยขึ้นมาเบา ๆ "เฟิงอู่ที่ข้ารู้จักไม่น่าจะเป็นคนที่ใจคอโหดร้ายแบบนี้"

"ผิด" น้ำเสียงของเฟิงอู่แผ่วเบาทว่าหนักแน่น "อะไรคือถูก อะไรคือผิดกันล่ะ อย่างไหนถูก อย่างไหนผิด ใครคือคนตัดสิน"

นางไม่ตอบคำ

"ข้ารู้ว่าหากปล่อยเจ้าไป นั่นแหละคือสิ่งผิด" เขาจึงหญิงสาวเขม็งอย่างยึดติด "เอนเนอร์ ข้าไม่ใช่คนเลว แต่ก็ไม่ใช่คนดีอะไรนัก หากสิ่งใดที่ข้าต้องการ ก็จะไม่มีการปล่อยมือไปเป็นอันขาด"

บางทีผู้ชายที่หลงตัวเองคงจะยอมรับไม่ได้ที่รู้ว่าโลกนี้มีผู้หญิงที่ตนไม่อาจได้มาครอบครองได้ โดยเฉพาะผู้ชายที่เป็นถึงเจ้าแผ่นดินผู้สูงศักดิ์เช่นเขา

"แม้จะต้องใช้วิธีบีบบังคับ ทำให้ข้ามาอยู่กับท่านทั้งที่ไม่เต็มใจ" อินมู่ฉีเอ่ยเอื้อนถาม "ท่านก็ไม่สนใจหรือ"

ดวงตาคมดูลุ่มลึกยากจะอ่านความคิดขึ้นมาเพราะประโยชน์นั้น เขาไม่ประสงค์จะตอบคำถามนาง ได้แต่พุดขึ้นว่า "หากเจ้าคิดอยากช่วยหลงเพยจริงๆ ก็ต้องไปกับข้า"

พิษที่อยู่ในร่างหลงเพยมีแต่เพียงผู้เป็นจักรพรรดิแห่งแคว้นเฟิงชวีอย่าง เขาเท่านั้นจึงจะช่วยขจัดออกไปได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือความเป็นตายของ หลงเพยอยู่ในกำมือเขา

"เข้าใจแล้ว ข้าจะไปกับท่าน" นางบังคับตัวเองให้ลืมความรู้สึกที่ ชายหนุ่มตรงหน้ามีให้น้องสาว และขอเท็จจริงที่ว่าผู้หญิงที่เขาจะรักไปจน วันตายมีเพียงเอินเออร์เพียงคนเดียว เพราะหากไม่ทำเช่นนั้น นางก็ไม่อาจ คุยเรื่องเงื่อนไขกับเขาอย่างเอือกเย็นได้ "แต่ท่านก็น่าจะรู้ว่าข้าต้องการอะไร"

"ข้ารู้" ริมฝีปากของชายหนุ่มคลี่ยิ้มเยาะ น้ำเสียงแฝงไว้ด้วยความ ริษยาอย่างชัดเจน "เจ้าทำทุกอย่างเพื่อไข่มุกจตุตภพ เพื่อ..." เขาส่งเสียงที่ ในคอ "หลงเพย"

"ถูกต้อง" หลงเพยคือผู้ชายที่น้องสาวของนางรักด้วยชีวิต ดังนั้นนาง จึงยินดีที่จะใช้ตัวเองแลกกับชีวิตของชายหนุ่มผู้นี้

ความตรงไปตรงมาของนางยังความไม่พอใจมาให้เขา "พูดออกมา ตรงๆ เช่นนี้เลยหรือ"

โทสะที่คุกรุ่นอยู่ในดวงตาของเขาไม่ทำให้อินมูจื่อถอยหนีแต่อย่างใด ข้ากกลับยังตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคงดุจเดิม "ท่านต้องการความจริงจากข้า ไม่ใช่หรือ หรือว่า...ท่านอยากให้ข้าปล่อยท่านกันล่ะ"

ริมฝีปากของเฟิงลู่ยกยิ้มเมื่อได้ยินประโยคนั้น "เอินเออร์ เจ้าเป็นผู้หญิงที่ประหลาดที่สุดที่ข้าเคยพบมาจริงๆ"

หัวใจเจ็บแปลบกับน้ำเสียงสนทสนมยามเขาเอ่ยชื่อน้องสาว อินมูจื่อ เตือนสติอยู่ในใจว่าตัวเองไม่ได้ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้บนโลกนี้อยู่แล้ว นางในตอนนี้เป็นเอินเออร์ หาใช่ตัวเองไม่

"วางใจเถิด" น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนนัก "หลังพิธีอภิเษกสมรส ข้าจะมอบไข่มุกจตุตถิภแก่เจ้า"

ผู้คนเล่าลือว่าไข่มุกจตุตถิภคือสมบัติล้ำค่าที่ช่วยค้าแผ่นดินแคว้นเฟิงชิว หากมันจากแคว้นเฟิงชิวไปเมื่อใด แผ่นดินจะต้องพบกับภัยพิบัติ แต่เพื่อให้ได้นางมา เขายินดีที่จะเสี่ยงต่อหายนะ แม้คำทำนายจะเป็นจริง แต่เพื่อนางแล้วเขาจะไม่กลับคำเป็นอันขาด

พิธีอภิเษกสมรส ดวงตาสุกใสของหญิงสาวไหวระริกเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำพูดของเขา

"แต่เวลาของหลงเฟยเหลืออยู่ไม่มากขนาดนั้น" นางพูดตามความจริง "เขาไม่มีทางอยู่จนกระทั่งพวกเราแต่งงานกันได้หรอก"

"สำหรับเรื่องนั้นข้าคิดหาทางออกเอาไว้แล้ว" ใบหน้าหล่อเหลาส่อเค้าหงุดหงิดใจ คำพูดของนางบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าจนกระทั่งเวลานี้หัวใจของนางก็ยังมีแต่หลงเฟย

เขาพยายามเก็บความริษยาไว้ในหัวใจ แล้วทำท่าจะดึงนางมาไว้ในอ้อมกอดเพื่อให้มั่นใจว่านางเป็นของตน

พอเห็นเขายื่นมือออกมา อินมู่ฉือก็ถอยหนีไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัวด้วยความตื่นตระหนก

มือใหญ่จะงักค้างอยู่แคในอากาศ ใบหน้าหล่อเหลาหมองเศร้า

"ให้ข้าแตะสักนิดก็ไม่ได้เชียวหรือ" เฟิงอู่ยิ้มขึ้น "เอินเออร์ อย่าลืมเสียล่ะว่าข้าคือว่าที่สามีของเจ้า"

อินมู่ฉือกัดริมฝีปากแน่น ไม่ใช่ว่านางไม่ยอมให้เขาแตะต้อง ทว่า... นางยกมือแตะใบหน้าตัวเองเบาๆ "เฟิง..." นางนึกขึ้นมาได้ว่าน้องสาวเรียก